

800 JAAR REGEL VAN FRANCISCUS

GROEIEN IN VREDE EN LIEFDE

Nee, het is niet vanwege zijn Regel dat ik me aangesloten heb bij de Minderbroeders van Franciscus. Het waren de broeders die me als jongen aantrokken; warme, goedlachse jonge kerels, die indertijd op de pastorie woonden in Amsterdam West en een opleiding volgden voor piloot.

Ik droomde van priester worden en koos dank zij hen de franciscaanse weg. Na mijn intrede kreeg ik er een Regel bij en een Testament. De laatste werd op vrijdag in de refter voorgelezen. In het Latijn. De Regel bleef voor mij een wat wereldvreemd en gesloten boek. Ik voelde me in de broederschap thuis als een vis in het water en daar had ik de Regel niet voor nodig. Totdat...

MOOI, VROOM ÈN OUDERWETS

Ja, totdat ik in internationale verbanden steeds weer met de Regel (en de Constituties) te maken kreeg. Langzaam begon het tot me door te dringen dat we naast Franciscus en de Heilige Geest nog een derde bron van franciscaans religieus leven hadden: de Regel. Wat ik gemeen heb met al die broeders over de hele wereld is niet alleen de

pij, maar ook de Regel waarop we professie hadden gedaan. Ik vond het een mooi, vroom, maar ook ouderwets document. Mooi, wanneer Franciscus zich loszong van de voorschriften, vroom als het gaat om de aanpassing van het ordeleven aan de kerkelijke gewoontes en ordeningen. En bepaald ouderwets als het ging om de omgang met geld en vrouwen. Ja, daar had ik nog het een en ander in te leren. En op deze leerweg had ik twee gidsen. De eerste was –hij is hier al vaak genoemd– mijn medebroeder Sigismund Verhey. Ik trof hem vaak op onze kapittels e.d. en dan hadden we het altijd over de vraag: waar ging het Franciscus nu om?

En Sigismund deelde dan zijn inzichten met me. Dat het ging om 'mild, vredelievend en bescheiden (te) zijn, vriendelijk en nederig en met iedereen respectvol te praten zoals het hoort'. Dit was voor hem de kern van de Regel. Aanvankelijk was ik daar wel teleurgesteld over. Was dat nou alles? Sluimerde in die Regel dan niet een veel groter en hoger spiritueel doel? Ja, dat sluimerde er, maar dat wordt pas concreet in ons gedrag. En lezend en herlezend werd me duidelijk dat ook de andere raadgevingen en voorschriften dezelfde geest van vredelievendheid en respect ademden. Ik werd er warm van. Het sloot aan bij de monnik in me, die ik zo vaak en zo mooi herkende in een aantal oudere lekenbroeders: lieve, wijze, vriendelijke mensen. Ik besloot mijn

priesteridealen los te laten en in te zetten op de broederschap.

GELD EN VROUWEN

Maar hoe zat het nou met dat geld en de vrouwen? Daar had ik mijn andere gids voor nodig. En die is minder grijpbaar. Je zou die gids *het leven* kunnen noemen of *zelfreflectie*.

Ik dacht dat ik helemaal geen moeite had met het leven zonder geld. Ja, ja, totdat ik mijn eerste salaris verdiende en in mezelf een hebberigheid ontdekte, waarvan ik het bestaan niet wist. 'Mijn, mijn', riep het. 'Heb ik zelf verdiend', bleef het me aan de kop zeuren. En mijn hoofd ging wel mee. Dat begon te fantaseren wat je allemaal met geld kon doen. En dat stukje in de Regel dan, waar Franciscus er niets van

moest hebben? Ach, dat is toch allemaal achterhaald.

Nee dus. Ik merkte iets van de slopende werking van geld, van bezit. Dat het hebben ervan de regie over je leven kan overnemen, je gedachten kan gaan bepalen. En dat is toch wel heel wat anders dan het heilig Evangelie van onze Heer Jezus Christus onderhouden. Ik begon de raad van de koopmanszoon te begrijpen: houd je ver van geld en bezit: het vertroebelt je leven.

Dan dat andere heikele punt: de omgang met vrouwen. Ik moest aan de lijve gaan ervaren hoe sterk de drang was naar intimiteit. Dat ik verbaasd stond over mezelf; dat een andere kracht het gewoon van mij had overgenomen. Prachtige kracht. Geen kwaad woord erover, maar ik merkte ook dat ik ervan in de ban kon raken. Dat die kracht me kon scheiden van de broederschap

en de levenswijze waarvoor de broederschap mij de basis en de ruimte biedt.

Ik ben nog niet uitgeworsteld met die Regel waarop ik professie deed, meer dan 45 jaar geleden. Maar steeds meer is er in mij een bereidheid gegroeid om hem te lezen en te bemediteren als een religieus document; als een handreiking van mijn geliefde broeder Franciscus aan de broeders die na hem kwamen en het wonder van de evangelische levenswijze in de wereld willen brengen: vol vrede en liefde en respect. En –zo vul ik hier aan naar een mij dierbare vermaning– zó willen leven, dat de mensen van God gaan houden.

Guy Dilweg ofm
www.stoutenburg.nl

de Regel; een handreiking